

MACHTELOOSHEID.

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Ik kwam van een zieke vandaan, die mij zeer liefhad, en dien ik zeer liefhad.

Ik ging heen, trotsch, brandend van trots en eigenwaan.

Want ik wist, dat de laatste uren voor den zieke waren geweest als licht na honderd uren van duisternis.

En men had mij vele dingen gezegd, die voor een ijdel, naar onderscheiding hakend hart zoet waren, om te hooren.

Dat ik macht bezat over mijn medemenschen.

Dat ik van duisternis licht kon maken.

Macht, macht! Ik heb er altijd naar gehaakt en getracht, mijn hoogste ideaal is altijd geweest macht te hebben over mijn medemenschen, hun duisternis in licht te kunnen veranderen.

En nu was dan toch die tijd gekomen, nu *had* ik macht.

Toen moest ik eens een kleinen, blinden jongen door de stad heen brengen, naar zijn moeder.

Hij zat tegenover me in de tram. Zijn groote, helderblauwe oogen waren tot mij opgeslagen als ik sprak, met een vreemden, te klaren, te wijden blik. Hij had 't hoofd even voorovergebogen en zag zóó, van onder op, wat een blik gaf vol eindelooze, onmetelijke melancholie.

Als ik zweeg, dan wendde hij de oogen naar elk geluid, dat tot hem kwam in zijn stikduisteren nacht.

En wildbegeerig klonk telkens zijn stem:

„Hoor! hoor! Nannie, wat is dat? wat is dat? hoor!”

Zichzelven gaf hij telkens antwoord met een juistheid, die me verbaasde.

„Een stem — een paard — een rijtuig — een andere tram — een kindje —”

En dan weer die groote, klare oogen op mij, om te hooren, wat ik tot hem te zeggen had in zijn stikduisteren nacht.

Ik had zeer veel te zeggen — Maar dit alles was niet bestemd voor het blinde kind tegenover me.

„Il est aveugle, et veut voir la lumière.”

Dat is, een heerlijk lied, een lied vol diepe emotie, dat me altijd weer opnieuw treft.

Maar dit keer martelde 't mij. De woorden martelden me, de innige, smeekende, dringende melodie martelde me.

„Il est aveugle et veut voir la lumière.”

Nu — help hem dan, menschenkind, dat zoo prat gaat op macht! Help hem dan! Je komt immers licht brengen in duisternis! Dat kleine kind is in 't donker, nu, vroeger, altijd! Help hem dan toch! Il veut voir la lumière!

De zaak is toch zoo eenvoudig —

Zie die heldere, klare oogen, helderder en klaarder dan de uwe. Er ontbreekt niets aan dan 't licht — een kleinigheid, die je immers gemakkelijk verhelpen kan — Kom, geef dat licht, je hebt immers macht over je medemenschen, macht om van de duisternis licht te maken?

Even, even, een vonkje van je macht, een vonkje van je licht en 't arme kind zal gered zijn, 't arme, blinde kind!

Nu — waarom heeft 't kind nog niet gejuicht, dat 't de zon zag? Je hoeft niets wezenlijks te doen — de oogen zijn vaardig, de blik is gereed, opgeslagen al.

Nog altijd zit 't kind tegenover me, houdt me omvangen met den te wijden blik van zijn klare oogen, mat me af met zijn stem vol wilde begeerte.

Dit is de machteloosheid, de ontzettende, de folterende. Een groot leed der menschen. Het grootste leed, de diepste vernedering voor een ijdel wezen, dat net meende op den weg der macht te zijn.